

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

BUTLLETI INTERIOR DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EDITORIAL

L'onzè aniversari del 6 d'Octubre troba, encara, la política catalana en un complet desordre polític

QUAN el President Companys, des del balcó de la Generalitat, va proclamar la República Federal en la nit del 6 d'Octubre del 1934, no feia res més que cercar una idea-força, donar un sentit a l'estat de desordre polític que regnava aleshores, per a galvanitzar entorn seu la confiança de l'opinió catalana en una necessitat d'oposar-la a la reacció que s'havia ensenyorit del govern central. Fou massa tard.

Es en els moments difícils, quan en les situacions històriques, cada força tira pel seu costat, que es sent més que mai la necessitat d'un ordre polític, la necessitat que les multituds sàpiguen on cal anar. La culminació del procés polític d'aleshores, que va portar el 6 d'Octubre, fou la síntesi de tot un estat de desordre polític que havia viscut Catalunya des del 14 d'abril del 1931, a les mans d'un partit majoritari que no sabia on anava, que se l'enduïen d'ací d'allà els vents de qualsevol fet d'ordre públic, i que suplia, amb penes i treball la funció de governant amb la d'una fatal improvisació. Tant Macià com Companys varen haver-se d'ocupar més de vetllar la gent que els secundava, al debat're's en les lluites interiors estèrils i baixes de sostre, que no d'enfocar una política d'envergadura capaç de salvar el moment difícil d'adaptació a un nou règim.

Algu ha acusat els moviments obrers d'apuel·la època d'ésser la causa d'entrebanes i el motiu d'una manca d'estabilització. Es un error d'apreciació, que d'ésser sincer,

demostra la poca sagacitat política dels dirigents d'aleshores que avui perduren. L'ordre públic estava en relació amb la intensitat d'ordre polític que podis haver-hi. El desordre públic a Catalunya no ha estat res més, durant la República, que la conseqüència d'una demagogia irresponsable, d'incoherència política, de manca d'ordenament de la situació. Ordre no deriva de policia ni de repressió. Ordre és sinònim d'ordenació, d'una raó col·lectiva que, com idea-força, animi a la gent al compliment d'una missió determinada. Franco amb un aparat de repressió exagerat i amb un règim d'excepció pot impedir les alteracions episòdiques d'ordre públic, però no per això aconseguirà un ordre polític. El partit majoritari de Catalunya d'aleshores, que avui preté continuar essent-ho, no aconseguí mai encaixar o canalitzar les ansies de realització que podia haver-hi en potencia en el moviment renovador del 14 d'abril, i va deixar podrir la situació, esterilitzant-la. És aleshores que, mancada d'un camí precís, l'opinió que tan fàcilment havia donat a "Esquerra" l'usufruct dels seus interessos, es mostra rebeca i reticent. La manca d'un ordre polític produeix el desordre públic.

Repetir avui la mateixa experiència, és tornar a una situació d'imprecisions, de demagogia, d'incertesa, de no saber on anar. I el món demana, avui més que mai, camins segurs, orientacions precises. I sobretot molta responsabilitat. Cal acabar amb la demagogia i amb qualsevol falsa interpretació que fa de la gestió política no tant de utilitat i de profit personal. Es basta l'ordre amb un profit col·lectiu, amb un interès comú. Els partits i els governs que des d'avui vulguin presentar-se davant el poble de Catalunya, han de fer-ho no amb promeses imprecises sino amb plans de realitzacions concretes, les realitzacions que puguin ésser executades, de projectes que puguin ésser complets. No n'hi ha prou de parlar de camins ferroviaris, de la terra per qui la treballa, del sistema electoral en el propi país, de lleis socials, de penes de càrrec i de sanejament de l'Ajuntament de Barcelona, etc., etc. Cal saber com es pot complir i tenir a les mans la força que ha de portar les multituds a un futur, el conjunt constructiu. Tenir a les mans els principis d'una política que no dubti ni vacilli, en l'horitzó del futur, per a instaurar un ordre nou. Un ordre, no pas un ordre que doni a les masses una seguretat que mai han tinguda, però tot allò que se'ls diu és fàcil perquè és fàcil. Un altre manera de tenir la confiança necessària de tot un poble. El partit polític modern és una força sòlida que es anirà desenvolupant si, entorn d'una mateixa idea, les especialitzacions i les tècniques. Sols un partit modern, un partit de productors, de creadors i de realitzadors, que desterrati vella concepció política dels «vividors de la política», pot avui enfrontar-se amb el moment històric.

Parodia del film " El Dictador "

L'home i el treball

per Joan MARÇAL

ELS punts de vista sobre el treball de l'home han canviat molt al llarg del temps que s'ha escoltat des dels segles de la prehistòria fins a les èpoques modernes que ens han vist nèixer. Les tradicions que flotaven en l'ambient en els temps bíblics, feren dir a Moisès que si l'home estava obligat a treballar era perquè, havent mancat a certes condicions que se li havien imposat, se li havia aplicat aquest càstig. Hom té, però, algun dubte sobre, si aquesta tradició de considerar el treball com un càstig existia, o si és que l'home ha reaccionat així en tots els temps, contra el treball que li desplaçava. Sigui com sigui, si es feia un plebiscit, probablement serien els més els qui votarien que el treball és una punició.

Deixant apart aquestes opinions, una mica abstractes, tractem d'estudiar les raons per les quals l'home tendeix a la categoria de feina-fuig. Permeteu-me d'examinar l'home, no com una entitat dotada d'un esperit que el fa diferent dels altres mamífers, sino com un de tants éssers peluts que aplica el seu esforç a produir un treball. Des d'aquest punt de vista, el treball del qual sigui capaç l'ésser humà estarà en una relació indiscutible amb les calories que ingereix amb els aliments. Tots sabem que en els aliments dels quals l'home es val per assegurar la seva existència, una part fan l'ofici de carbo i l'altra part fan l'ofici de peces de recanvi. Limitem-nos a examinar l'influència de l'element combustible dels nostres aliments i veiem quina relació hi ha entre les calories que entren amb ells dintre del nostre organisme i el treball extern del qual som capaços. Aquesta relació, que és el rendiment de la nostra màquina tèrmica, és tan petit que qualsevulla dels motors tèrmics que l'home ha inventat el despassa d'un bon troc.

L'home està dotat de transmissions per aplicar el seu treball a allò que vol aconseguir. Una d'aquestes transmissions és el braç. I, si us fixeu bé en la disposició que li ha donat la naturalesa després d'una llarga evolució, haureu de convenir que la dita disposició és inadmissible per aconseguir quelcom de pràctic. Mentre que el pes a aixecar es troba a l'extrem del braç el múscul que fa l'esforç està inserat en un punt que està tocant al de rotació del colze. Aquesta mena de palanca és realment un mal dispositiu que cap mecànic no gosaria proposar.

Per davant, encara, l'home, està mancat de tota protecció mentre que per darrera no li manquen esmortidors. Hom diria que l'home ha estat fet

més pel *dolce far niente* que no pas per fer un treball de rendiment.

Però l'home, que no és una màquina prevista per fer un treball, s'ha creat unes necessitats que l'obliguen a donar un rendiment. El treball és doncs, una necessitat social. No és ni una obligació que li imposa la naturalesa ni molt menys el camí de la seva dignificació. Aquesta hipòtesi de la dignificació de l'home pel treball acostumen a sostenir-la aquells privilegiats que no tenen necessitat de treballar.

Així, si el treball no és més que una necessitat orgànica, que l'evolució ha arribat a posar en el lloc de la lluita contra els elements per a arrabassar-los l'aliment quotidià, cal actuar davant la necessitat de treballar d'igual manera com la naturalesa actua davant les altres necessitats del nostre organisme.

Per què menjem? Perquè en tenim necessitat, si, però també perquè trobem un gust en el menjar. Tot l'art de la cuina tendeix a millorar les condicions dels aliments a fi de realçar el gust del qual us parlo. Així al costat de la necessitat corporal de menjar, la sàvia naturalesa hi ha col·locat un plaer.

Per què dormim? Perquè tenim necessitat de refer les nostres forces amb el repos. Però és un fet que el dormir ens causa un plaer inefable i que aquest plaer és suficient per a inclinar-nos a prendre aquest repos que tan necessitem.

En totes les necessitats corporals, des de les més importants fins a les més mínimes, com ho és la de gratar-se, tant en aquelles de les quals depèn la nostra vida com en la que assegura la continuïtat de la espècie humana, la naturalesa ha tingut cura de posar al costat de la necessitat el plaer de realitzar-la.

Si nosaltres reconeixem que el treball no és per l'home, més que una necessitat orgànica, és evident que si volem que el treball rendeixi, haurem de cercar de posar al costat de la necessitat de fer una feina el plaer de portar-la a cap.

Per una bona part de les tasques intel·lectuals o manuals a les quals l'home es lliura, és evident que el plaer acoblat a la necessitat s'ha arribat a constituir. Jo reconec francament que, per a mi, el millor plaer és el d'endinsar-me en les recerques tècniques inherents a la meua professió i que si el contacte amb alguns éssers medievals que he hagut de suportar durant l'exili no m'ha esgotat l'optimisme, ha estat gràcies al refugi que m'ha

prestat el treball i el plaer que l'acompanya.

Però, per optimistes que siguem, hem de recordar que hi ha, com deia aquell menorquí, «certes classes de feina que sap com a greu haver-les d'encetar». Per una part d'aquestes feines, el plaer, que molt difícilment trobariem en l'execució de la tasca, podem trobar-lo en la seva terminació.

— «Quan haureu enllestit això ja us heu guanyat el jornal» — és una frase que fa fer molts miracles.

Per altres treballs o per altres homes, l'estímul del guany o de la prima, fan el miracle. En fi, cal que l'obrer trobi gust en la feina que fa i és solament quan tots els homes hauran arribat a aquest plaer del treball que el món econòmic rutllarà sense sotragades.

Cada època té el seu afany, la seva característica. I aquesta característica ha passat, en el transcurs dels segles, d'ésser la por del càstig a ésser el desig de passar-ho el millor possible. Jo crec fermament que els temps de l'horari de treball van escolant-se ràpidament. Avui s'ha de tendir a substituir-lo pel programa de treball on la manera de fer-hi entrar el plaer d'haver enllestit és molt més fàcil de trobar que en la fórmula nordica de l'horari que té regust de caserna.

Als nostres llegidors

La crescuda incessant dels nostres amics catalans exiliats llegidors d'Endavant, el recolzament que hem trobat en ells i la responsabilitat creixent que va prenent el Moviment Socialista de Catalunya, ens menen a ampliar el radi d'acció d'Endavant, sent-ne alhora un veritable portantveu de tots els catalans a l'exili i de casa nostra que senten com mai la necessitat d'un òrgan autènticament obrer i democràtic dels treballadors catalans

Podem anunciar, des d'avui, que el proper número d'Endavant serà publicat en un format més gran, d'acord amb les necessitats creades per l'extensió de la seva difusió i que, amb aquest motiu, la presentació general del nostre setmanari serà sensiblement millorada.

(Ve de la pàgina 1)

L'hora és oportuna de demanar-se si les actuals organitzacions polítiques de Catalunya, que tan brillantment es creuen representades a l'exili, són capaces d'un rendiment semblant. Si dels fets actuals de la política catalana n'hem de treure unes conseqüències, respondriem negativament. La política que es mena a l'exili no és res més que una continuïtat d'aquell desordre. Una actuació que fa peyoratiu el mot democràcia i que alerta les orelles de tothom quan es parla de «gestió pública»; quan s'arriba, com ara, a constituir a l'exili un govern que no és capaç de reunir l'assentiment de tot un poble, és que manca una idea-força que conlueixi i un partit capaç d'interpretar-la. Quan

s'arriba a constituir un govern per una pressió personal, — la gènesi del qual donem en *Notes i Comentaris Polítics*, — vol dir que continua un estat de desordre polític que som incapaçs de superar.

O bé que hi ha dificultats per a fer-ho. No ens inmiscuïm en la situació interior de l'Esquerra en tant que els seus militants acceptin o no la idea d'una coacció que, per raons personals els fa, de rebot, víctimes d'interpretacions polítiques a les quals poden no estar d'acord. Ens queixem solament de què una circumstància fortuïta com la de què aquest partit deteüt a l'exili els instruments governamentals, imposi les seves conseqüències a tota la política catalana.

Per una movilització dels adherents i simpatitzants del Moviment Socialista de Catalunya

L'acció del « Moviment Socialista de Catalunya » va cavant un solc profund en la consciència de les masses obreres i camperoles exiliades i de les que sofreixen a Catalunya.

No són ja els obrers manuals, juntament amb els pagesos, tan sols, els que s'interessin amb les posicions polítiques i amb el pensament ideològic del M.S. de C., sino, també, grups nodrits d'intel·lectuals, de tècnics i d'homes de ciència, en un mot de tots aquells per a qui l'ur existència té un sentit.

El Moviment Socialista de Catalunya, fa via. Mena el combat amb arduesa, sense demagogia ni mots impregnats d'exotisme de cap mena. El M.S. de C. és el pensament socialista català sense cap subterfugi en l'acció i, per això, per la seva claredat en el llenguatge i per la seva goadada, interpreta l'HORA SOCIALISTA QUE SONA ARREU D'EUROPA.

El Moviment mena dreturament el seu combat: el combat socialista dels obrers catalans. I la seva gran missió primicera la missió que en hores no massa llunyanes podrem donar per acomplerta, d'unificar la voluntat combativa i constructiva del proletariat català dintre el gran partit socialista que reclamen els problemes que té plantejats avui el nostre poble.

Per a fer més intensa i eficaç la seva propaganda, el Moviment Socialista de Catalunya requereix el concurs de tots els

seus adherents i dels simpatitzants. Ens cal no solament eixamplar la consciència socialista catalana a l'exili, sino, també, penetrar profundament en el cor mateix de Catalunya, prop dels obrers que treballen jornades sense fi dins d'un estat de misèria inqualificable; ens cal apropar-nos amb el nostre ideal i amb el nostre pensament polític, prop dels que sofreixen en les presons. Ens cal fer sentir arreu la nostra veu, la veu del Socialisme i, amb la nostra acció, ens cal demostrar a tothom, als amics i als adversaris, que som forts, que en tenim consciència i que guanyem per a la classe treballadora i per al socialisme, el lloc que li correspon en el combat i en la reconstrucció de Catalunya.

Cal per això, repetim, el concurs de tots, dels adherents i dels simpatitzants. Cal que cada adherent del M. S. de C. aporti un nou adherent. Que cada llegidor d'Endavant aporti una nova subscripció. Que tots els nostres amics sotscriguin en les llistes de donatius regulars o extraordinaris que publica Endavant.

Pel socialisme català i per la resistència interior de Catalunya!

Multipliquem el nostre ajut efectiu envers el M.S. de C.!

Fem donatius!

Per ENDAVANT!

Multipliquem el nombre dels subscriptors!

La dissolució de la

« Junta Espanola de Liberación » de Mèxic

A radio de Nova-York, en l'emissió de les 21'30 del dia 14, donà la notícia de l'autodissolució de la « Junta Espanola de Liberación » de Mèxic, car, constituït el nou Govern de la República, ha considerat que les seves funcions estaven acabades.

No hem vist la notícia confirmada en la premsa. De totes maneres té força versemblança. La J. E. L. nasqué amb el caràcter d'enunciat preliminar de la determinació parlamentària. Refet el joc institucional en l'elecció del President de la República i la convalidació del Govern format pel senyor Giral, és evident que les funcions de la J. E. L., com a consell nacional semi-institucional, esdevien pràcticament nul·les.

A França, les Aliances Democràtiques' (antiga denominació de les actuals J. E. L.), responen, i responen encara avui, a les necessitats de l'existència d'un bloc aglutinant les forces obreres i republicanes exiliades. Si, en definitiva, el Govern es trasllada a Europa, — i més concretament a França — probablement la J. E. L. d'ací donarà també per acabada la seva missió.

A l'interior de la Península, l'Aliança Nacional de Forces Democràtiques té una missió a accomplir; és possible, però, que sofreixi canvis de nom i d'estructura per a constituir un organisme que tingui caràcter, de delegació governamental o de Govern interior. En aquest cas, a la manera dels consells nacionals de resistència que hi havien en els països ocupats per Alemanya. A Catalunya, particularment, caldrà veure la manera més adient de reunir l'acció específica dels organismes de resistència amb la dels moviments polítics. D'una manera o d'una altra, caldrà arreu un organisme que agrupi i coordini tots els sectors que combaten contra el règim. Les característiques de cada lloc s'hi reflexaran i hauran d'ésser forçosament conservades. Un nexe amb els organismes representatius i dirigents de l'exili, serà una necessitat, i és possible que no més pugui consolidar-se a través d'una acceptació de programes que, indubtablement, presentarà la Resistència interior com a garantia.

Els problemes sindicals

per J. NAVARRA

ELS SINDICATS, al nostre país, tenen una importància gran i, a desgrat de llur apoliticisme han estat sovint deterrinants en els esdeveniments polítics. De vegades, però, el sentit apolític que tan just i normal és dintre els sindicats, ha pres un caràcter apassionat que l'ha fet caure a concepcions d'oposició a tota política, sense mirar si aquesta era beneficiosa o no pel propi sindicat i per a la classe obrera.

Aquest mateix anti ha fet que els treballadors que no militen ni en grups específics ni en partits polítics, hagin vist en els sindicats una societat l'exclusiva dels quals consisteix en la peseta més de jornal o l'hora menys de treball.

I, en general, la gran massa no s'explica perquè no hi ha un sol sindicat de cada ram o una sola central sindical. I això els fa veure amb antipatia els grups que s'hi oposen en nom d'uns principis que ells no comparteixen. I àdhuc creuen, a voltes, que és més una qüestió d'afany, de predominí personal o d'enufisme que no pas ideològic.

Els sindicats, doncs, malgrat que hagin

estat determinants en un sentit progressiu, tenen dos problemes a resoldre. Primer, el de la unitat i, en segon lloc, el de la capacitat dels quadres i de tots els obrers a fi de fer-ne els dirigents de l'economia del país dintre la societat alliberada.

Si els sindicats no fossin fills de dues tendències diferents, marxista i llibertària, la unitat seria un fet. Ara no cal enganyar nos ni enganyar els obrers, car la dificultat per a arribar a assolir la unitat no es causada solament per l'afany de predominí personal, ni d'enufisme, sino pel rossec ideològic de les dues tendències que els creuen i els animen.

Potser no es farà la unitat fins que s'arribi a una síntesi de les dues concepcions: socialisme i llibertat. A aquesta fi, nosaltres ja treballem des d'ara per tal de trobar-la. I apoliant-nos en la nostra independència, fem tots els possibles per tal de servir de nexe per a la unitat.

Nosaltres repetirem, doncs, constantment, als homes de la U.G.T. i als de la C.N.T. que llur deure és servir els sindicats i no

servir-se d'aquests; que cal servir a la classe obrera i no servir-se d'ella, encara que sigui amb fins ideològics, car, en definitiva, cauran contra les propies forces les intranquilitats i fanatismes portades en el si dels sindicats.

Seria blasmable barallar-se per una qüestió de noms: C.N.T. ? U.G.T. ? Sindicats nascuts de la unió d'ambdues centrals.

Aquests sindicats units seran a política, donant a aquest mot el seu veritable sentit. Es a dir, no estaran a favor o contra de cap partit, ni personalitat política, ni de cap grup específic; no estaran ni a favor ni contra de la política en general; no diran ni voteu ni no voteu. Es dreçaran solament contra l'Estat que no toleri llur existència i llur desenvolupament.

Si això fos possible, la unitat deixaria d'ésser un problema i seria una realitat.

També seria necessari que, uns i altres, ens adonéssim de la importància que han de tenir en la futura societat, els síndicats, i que fessim d'aquests l'escola d'educació econòmica i tècnica, a més de la ideològica que ja poseïem. Perquè seria llastós que ens calguessin a les mans els mitjans de producció i les fonts de riquesa i no sabéssim ni servir-los ni administrar-los.

La conferència sindical mundial

Notes i Començaments

La gènesi de l'actual Govern

Al gran saló del palau « Chaillot » de la capital francesa, especialment ajençat, ha estat obrint la Conferència Sindical Mundial. Les banderes de seixanta nacions voleien al peu de l'escalinata d'accés i a l'interior, en la tribuna roja i verda. Un gran colom de la pau i de la fraternitat universal, donen la benvinguda als representants de més de 50.000.000 de treballadors de tot el món.

En aquesta secció on s'obria (la primera tingué lloc a Londres el dia 10 de febrer passat), serà sotmès a la votació de la Conferència l'estatut de la Unió Internacional Sindical Mundial.

La unitat sindical internacional està en bona via. Cal arribar-la a cap. És indispensable que els treballadors de tots els països s'uneixin per aconseguir la definitiva de la pau i el triomf de la llibertat política i social dels pobles.

La nova unió internacional, serà una gran esperança per als pobles del món. Esperança que es realitza en realitat, a condició d'una cooperació amb el primer moment.

El programa de la Dictadura franquista, si serà plantejat a la Conferència no deixarà de condicionar la vida més el règim de ruïna i de dolor que afecta Espanya. És indispensable, però, que la condemna no resti lletra morta. No es pot jugar amb l'esperança dels que caducen no estan alliberats, amb les reaccions i les oposicions que, un cop la victòria ha estat a l'aire, cop el discurs de Bavin, per la Revolució i baixos en la capacitat emocional dels que l'hi donen a casa nostra. Després de la constitució del Govern de la República a l'estranger que l'Organisme mundial dels treballadors prengui una posició activa i en què s'hi formi una convergència que sortirà d'aquesta Conferència, com a força de coacció al nou règim, el règim franquista. Si el moviment obrer representat a la Federació Internacional, no actua decididament, pot impedir-se amb el resultat que, per interessos econòmics, pot a fer a Franco, les banderes de la resistència.

La cooperació amb els elements d'intervencionista a la política internacional de les potències democràtiques, a la manca d'afeció, és inadmissible. Al moment on es de les Tradicions i l'Organisme mundial i Roy Edwards deia que havia estat el temps en que prevalia el primer principi, el qual la supressió de la llibertat i l'indignitat econòmica en un país eren factors que afectaven tan sols al propi país on hi ha.

A la Conferència, enmig de les delegacions americanellanes, hi ha la tanca de la delegació espanyola, amb U. G. T., i la presència de Largo Caballero.

I, al final, com a pal·liu digressió final: Perquè la Unió Internacional Sindical Mundial, en el terreny pràctic, significa el disolament el materialista A. I. T. sobre el paper, i no adhiereix al nou gran organisme del món del treball. És una prova de perceptibilitat política en el fet de que un pas importantíssim vers el camí de la unitat sindical de casa nostra.

ENDAVANT ha vingut seguint, pas a pas, la gestació d'un govern en el qual, inevitablement i d'una manera forçada, havia de consolidar-s'hi la coalició Esquerra-PSUC i referar-hi, a l'empar de noms prestigiosos, la virginitat força malparada del senyor Comorera.

Nosaltres considerem com un error polític l'interpretació de govern republicano-comunista que s'ha donat a l'actual Govern de la Generalitat, en oposició al significat que té el Govern de la República i amb l'impressió que pot fer a les Nacions Unides que poden ajudar-nos a treure Franco. Si la gènesi d'aquest Govern de la Generalitat respongués a raons autènticament polítiques, no faríem remarcar tan insistentment la nostra opinió. No era a nosaltres a qui es queia de prevenir al senyor Pi i Suñer de la inutilitat dels seus esforços en constituir govern. Hi havia raons poderoses, l'existència de les quals havia d'haver tingut en compte abans de fer una donació tan fulminant de les seves posicions polítiques i del seu prestigi a una combinació que abans de començada ja estava destinada al fracàs.

Tot el nostre interès està en evitar que la política catalana pugui arribar a rebre les conseqüències de coaccions personals, el significat de les quals sembla incomprensible.

En data del 23 de febrer, una carta del secretari general del Partit Comunista francès, senyor Maurice Thorez, comença la coacció i, tot dirigint la a un organisme de caràcter general, potencialment tractava d'impressionar un nom determinat. Diu així, un dels paràgrafs:

«... nous sommes en mesure de faire part à Monsieur Josép Terradellas, de la « Esquerra Republicana de Catalunya », ainsi qu'au Parti Socialiste Unifié, que nous serions prêts, par leur action, ils nous débarrasseront de ces éléments. Dans ces conditions, une collaboration fraternelle et loyale pourra s'établir... »

En data de 9 de juny, « Endavant » publicava un telegrama del senyor Comorera al senyor Tarradellas que deia així:

Hem llegit un cable de premsa anunciant que per iniciativa vostra s'ha constituït una anomenada « Solidaritat Catalana » integrada per Esquerra Acció Catalana. Gran dissident Estat atalà i un condemnat per traïdor a la República, en representació dels provocadors trotsquistes i faïstes.

D'aquesta Solidaritat hauria estat exclòs tot el

moviment obrer i pagès de Catalunya : P.S.U.C., U.G.T., C.N.T., Unió de Rabassaires.

Malgrat el prestigi de l'Agència Informadora, ni nosaltres ni els vostres amics han donat crèdit a notícia tan absurda i que us presenta com un dirigent que conspiraria contra els interessos fonamentals i permanents de Catalunya.

Aixo fa que convingui més que mai esclarir situacions i coordinar esforços per a unir a tots els catalans patriotes de l'exili en ajut i al servei de Catalunya i dels heroics combatents que sota la direcció del Comitè de l'Aliança Nacional Catalana lluiten sense defallences contra Franco i Falange.

Davant l'imminent desenllaç dels esdeveniments internacionals i l'agudització de la situació a casa nostra i complint un deure patriòtic, us proposem la constitució immediata del Comitè Nacional de l'Aliança Catalana en l'exili integrat per E. R., P.S.U.C., A.C., E.C., U.D., U. de R., U.G.T. i C.N.T. altres partits i alguna personalitat dels partits dretans dissolts que pel seu prestigi i voluntat combaten contra Franco vulguin complir el seu deure combatent contra Franco.

En cas de coincidir la vostra opinió amb la nostra acceptem que el Comitè Nacional en l'exili sigui presidit per un membre d'Esquerra.

Opinem que en cap cas ha de donar-se bel·ligerància

« Solidaritat Catalana » i e

NO és que sigui ni més ni menys discutit el Govern de Catalunya perquè hagi produït en el si de Solidaritat Catalana una discipància de criteri de les organitzacions que la componen. Per les notícies que anem rebent, cap partit ni sindical ni moviment de resistència, ni l'opinió de l'interior ni de l'exili, demostra la seva satisfacció per l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya.

En el si de Solidaritat Catalana una tèbia nota de « veure amb simpatia la formació del Govern de la Generalitat », presentada per Esquerra i Acció Catalana, no va trobar acolliment. La Lliga i Unió Democràtica, varen creure que era millor silenciar la posició de Solidaritat. En general i per a mantenir la unitat interior de Solidaritat, es va acordar que era molt millor que cada organització fes conèixer el seu punt de vista particular i no donar-ne cap de comú. Hauria estat lamentable que la primera conseqüència de la constitució de l'actual Govern de la Generalitat, hagués trencat la unitat d'una bona part de les organitzacions catalanes en quatre bocins. Això sol, més que altra cosa, hauria donat una idea dels resultats que pot produir l'actual Govern.

Front Nacional, Front de la Llibertat i Estat Català, components de Solidaritat Catalana, varen mantenir la posició que esmenta la nota que donem a continuació i que ens han pregat de fer pública:

ntaris Politics

La Unio de Rabassaires fa neteja

Provisional de la Generalitat

a grups d'aventurers constituïts a l'exili ni a pseudo moviment patriòtic de tipus personalista com l'anomenat Consell de Londres.

Cablegrafem al President Iria proposant-li la constitució immediata del Govern de la Generalitat de Catalunya d'amplia unitat nacional amb un programa que l'Aliança hauria de fer-se seu

La més àmplia unitat nacional combatent la més fraternal unitat combatent dels pobles hispànics, són els instruments essencials insubstituïbles per a assolir ràpidament la llibertat de Catalunya i la restauració de la República espanyola.

Necessari fer invocació al vostre patriotisme per esperar-vos a l'acceptació d'aquesta proposició que correspon plenament als desitjos i a la voluntat del nostre poble.

Tampoc creiem necessari remarcar que els dos partits polítics majoritaris de Catalunya, E. R. i P. S. U. C., tenen el deure sagrat d'aixecar la bandera de la unitat nacional i combatent.

Us preguem accús de rebat i una resposta ràpida. Salutacions cordials.

Joan COMORERA (P. S. U.)
Josep MOIX (U. G. T.)
Josep CALVET (U. de R.)

El 19 de juliol publicàvem una nota interior d'Esquerra Republicana de Catalunya, a conseqüència de la qual el P. S. U. C., per a posar-s'hi a to, dissolgué i deixà penjats la gent amb la qual havia constituït l'Aliança Nacional de Catalunya. La nota interior d'Esquerra Republicana diu així:

« En la darrera reunió del nostre Partit celebrada a Montpeller el dia 8 de juliol del 1945, presidida pel Secretari General i amb assistència de tots els membres del Directori, del Consell Directiu a França, dels Presidents dels Comitès Departamentals, i dels membres assessors del Directori, s'acordà per unanimitat manifestar al P. S. U. C. que davant la seva persistència de mantenir pactes i relacions polítiques amb elements que s'atribueixen una representació que mai han tingut ni tenen, Esquerra Republicana de Catalunya es veu amb l'impossibilitat de continuar les converses encaminades a coincidir a una actuació conjunta dels dos partits.

Esquerra Republicana de Catalunya lamenta vivament haver de prendre aquesta mesura i espera del patriotisme del P. S. U. C. que ben aviat serà possible de restablir entre els dos partits les relacions polítiques encaminades a possibilitar la més àmplia unitat de tots els catalans. »

Entremig de tot això s'encarregà al senyor Pi i Sunyer de constituir govern, més que per un desig d'aprofitar el seu prestigi, per a què servis de cortina de fum a una elaboració política que s'estava gestant a l'interior, sota la pressió del Secretari General de l'Esquerra. La primera setmana de setembre, el senyor Pi i Sunyer tornà de Londres i presentà un govern que no fou jutjat per l'opinió catalana sino pel Directori d'Esquerra Republicana, reunit precipitadament a Perpinyà el dia 9 de setembre, en la qual reunió s'acordà desestimar el Govern de Pi i Sunyer i la formació del Govern Provisional actual.

A « Unidad i Lucha », organ dels comunistes espanyols, del 6 de setembre, un article de « La Pasionaria » en el qual atacava el Govern Giral, feia remarcar la no intervenció en aquest Govern del tandem Esquerra-P. S. U. C. entorn, possiblement, de la no-acceptació del senyor Tarradelles. L'apreciació que « La Pasionaria » fa del Govern Giral coincideix, en termes generals, amb les declaracions del senyor Tarradelles a « Combat ».

De tot aquest enfilall, no és que s'hagi de deduir que el senyor Tarradelles es torni comunista. Res d'això i ben lluny d'això. El que passa, és que el paper preponderant del Secretari General dintre el Directori de l'Esquerra, el paper de l'Esquerra en les institucions de Catalunya a l'exili i el paper d'aquestes institucions en la política catalana, fan possible que una coacció exercida personalment sobre el Secretari General d'un partit arribi a tenir, per tota aquesta correlació d'influències, el domini de la política catalana.

El Consell Executiu de la Unio de Rabassaires, ens prega la publicació de la següent nota :

« En l'Assemblea celebrada a Perpinyà a la sala Arago el dia 10 de juny de l'any en curs, amb assistència de més de dos cents delegats, va ésser presentada la següent proposició :

« Els sota-signats degudament documentats de què Josep Calvet, ex-Conseller d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya ha cursat telegrams al President Iria i a dirigents de partits polítics en nom de la Unio de Rabassaires de Catalunya, demanem a l'Assemblea desautoritzà a l'al·ludit senyor, car considerem que no té dret a continuar detentant la representació de dita organització, mentre no hagi donat compte de la seva anterior conducta moral i no sigui de nou autoritzat pels afiliats de la U. R. de C. »

Signats : Sebastià Garsaball,
Cristofor Rebull. »

Aquesta proposició va ésser aprovada per unanimitat.

Creiem necessari fer públic aquest acord per evitar confusionismes i possibles malentesos.

Pel Consell Executiu,
Pau Padro »

No ha tingut sort el senyor Calvet en signar en nom de la Unio de Rabassaires i conjuntament amb el senyor Comorera, i el senyor Moix, el telegrama adreçat al senyor Tarradelles, que avui reproduïm novament.

La Unio de Rabassaires, que pròximament s'integrarà al Consell de Solidaritat Catalana, ha considerat que el senyor Calvet no ha de representar-la mentre no rendeix comptes de la seva actuació.

Suposem que un altre dels signants del telegrama del senyor Comorera, el senyor Moix, també tindrà els seus maldetaps per a justificar la representació de la U. G. T. que l'ha desautoritzat. Resta el senyor Comorera i com que suposem que no pot desautoritzar-se, n'hi a prou de donar-se compte de la crisi profunda que travessa el seu partit a l'exili i a Catalunya per a que, li serveixi de desautorització.

El que és curiós, és que el telegrama signat per tants desautoritzats, hagi tingut una transcendència tan gran en la gestació del Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya.

Una comissió del Consell Directiu del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA i la Delegació de París, han visitat el camarada Largo CABELLERO amb el qual han sostingut un llarg i cordial canvi d'impressions.

Govern de la Generalitat

« Per bé que la constitució d'un Govern de Catalunya era una necessitat de fa temps sentida per tots els catalans, SOLIDARITAT CATALANA s'ha lamentat amb estranyesa de la constitució, per part del President de la Generalitat d'un Govern en la formació del qual no han estat consultades les organitzacions que la componen. Tampoc el propi organisme de Solidaritat Catalana no ha estat consultat, malgrat ésser la primera i més àmplia conjunció existent de les forces representatives de Catalunya i de l'exili.

SOLIDARITAT CATALANA considera que les característiques d'aquest Govern no són plenament les d'un Govern de personalitats representatives de caràcter nacional ni tampoc les d'un Govern de concentració nacional.

SOLIDARITAT CATALANA no pot, doncs, atorgar-li una confiança il·limitada, per tal com creu que el nou Govern no representa l'opinió de Catalunya ni les necessitats del moment actual. Reitera la posició ja presa per ella mateixa en pro d'una Assemblea Consultiva que reflexi en tot el possible l'opinió actual de la Catalunya democràtica i davant de la qual el Govern de la Generalitat i el propi President puguin responsabilitzar-se.

París, 26 de Setembre del 1945

FRONT NACIONAL

FRONT DE LA LLIBERTAT

ESTAT CATALA »

PER A LA RESISTÈNCIA INTERIOR DE CATALUNYA

El que no us dirà la premsa franquista

Les repúbliques amèrico-latines

New-York. — Comuniquem de Montevideo a la « United Press », que el Parlament uruguayà ha tributat una gran rebuda als ministres de la República espanyola senyors Osorio i Gallardo i Giménez de Asua. Han estat rebuts en audiència oficial pel president d'aquella República.

La República del Panamà ha romput les relacions diplomàtiques amb el govern del Franco i ha reconegut el Govern de la República espanyola. (N. de la R. : La República del Panamà està situada en la zona d'influència contro-americana dels Estats Units.)

El Coronel Batista ha declarat, a l'arribada a L'Havana, que el govern de la República de Cuba havia de rompre les relacions amb l'Espanya franquista, darrer vestigi del feixisme en el vell continent.

Gestapo i Falange

Un document descobert en els arxius del partit nacional-socialista, que els nazis obliden de destruir en els curs de les darreres hores de la resistència de Berlín, revela que ja un any abans d'esclatar la guerra, la Gestapo havia establert un acord amb la policia política de tretze països, entre els quals, naturalment, l'Espanya franquista.

La descoberta d'aquest document — qualificat de sensacional — ve a provar una vegada més, els estrets lligams i la dependència submissa de l'Estat falangista a l'Alemanya hitleriana, a l'època en què aquesta es trobava en el seu sinistre apogeu.

Els Ulisses de la « Division Azul »

El falangista i protegit de Franco Juan Carnado, antic cap de la « Division Azul », el qual, fa dos anys, esdevingué cap d'una banda de lladregots que operava en el territori del Reich, ha estat destingut a Berlín per les autoritats aliades. Assassí el lladre, serà jutjat com a delinqüent de dret comú.

Guernica i Bolívar

El Consell municipal de Bogotà, després de prengre, en la reunió celebrada el 4 de juliol darrer, una resolució el text de la qual està concebut així :

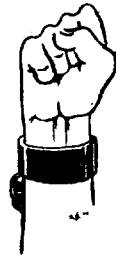
« ARTICLE 5. — Serà col·locada en el Parc Guernica una placa que portarà la inscripció següent :

« El Consell de Bogotà ha donat a aquest parc el nom de Guernica en homenatge a la ciutat heroica, símbol de la democràcia basca i prop de la qual es troba el poble de Bolívar, llegaret d'on els avantpassats del Lliberador vingueren a Amèrica. »

Guernica ! Remember, Franco.

Els militars straperlistes

La premsa francesa comença ironicament l'amor als negocis que senten els generals franquistes.

El general Queipo de Llano ha estat nomenat president del sindicat nacional del cartó, funcions pacífiques i productives, car la presidència es reserva 15 cèntims per quillo.

El capità general Salliquet ha instal·lat a Madrid una fabrica de sabó. La seva influència li permet d'obtenir matèries primes, vasons, etc., i de fer la competència als fabricants no privilegiats.

El coronel Troncoso, ben conegut a França per haver estat cap dels serveis de la frontera a Irun, també s'ha consagrat als negocis. Ha obtingut la concessió d'una explotació forestal a Oza (Alt Arago). Com es veu, les zones frontereres l'interessen. Durant l'ocupació alemanya hi realitzà « allòjos » d'un volum insospitat.

No hi ha dubte, la « Cruzada » rendeix.

L'Artajo no esta satisfet

L'Artajo, el ministre d'afers estrangers de Franco, es queixa de l'exclusió de l'Espanya franquista del grup internacional de la pau, per la sola rao que, « en l'u de la seva sobirania i llibertat, Espanya ha decidit d'organitzar-se segons un metode diferent del practical per altres països. »

El que no ha precisat l'Artajo, és que el susdit metode és el mateix que havien establert els totalitaris a Alemanya, a Itàlia i arreu on el feixisme clava les seves urpes.

A la vetlla

de la Conferència Sindical Mundial

Paris. — A la vetlla de la segona sessió de la Conferència Sindical Mundial que té lloc aquests dies a la capital de França, Lombardo Toledano, el president de la Confederació dels Treballadors de l'Amèrica llatina, ha declarat als representants de la premsa :

« Venim amb el ferm propòsit d'arribar a la unitat mundial dels treballadors ; unitat indispensable per a la realització del programa de pau de la nova Societat de les Nacions. »

« Per a assolir aquest objecte, ha afegit el líder sindicalista mexicà, presentem a la conferència sindical les nostres propostions concretes i, entre elles, d'obtenir el reconeixement del govern republicà espanyol de Mèxic i, abans, el trencament de tota mena de relacions amb el govern de Franco. »

« La guerra, ha conclou Lombardo Toledano, no pot acabar sense la desaparició completa del feixisme. »

Declaracions de Leon Blum

Londres. — En el curs d'una conferència de premsa que ha tingut lloc en ocasió del sojorn de Leon Blum a la capital britànica, el cap del Partit Socialiste S. F. I. O., ha declarat :

« No crec que el règim de Franco pugui perdurar llarg temps i no crec tampoc que la imposició de la monarquia pugui ésser una solució. Estic convençut que l'acostament de totes les forces democràtiques, continuarà ben aviat al restabliment de la República. »

Cartellera d'Endavant

Subscripció pro « Endavant »

Suma anterior	9.816 fr.
Subscriptors que pagaran una quota regular mensual :	
B. Torner un mes	100
Subscripció extraordinària :	
Lluçia Merino	50
Marius Panés	50
Mestre	40
Samatell	52
Francesc Martí	100
Miquel Gayola	100
J. B. R.	40
Total	10.348

Enviu els donatius a Montpèl·lier c. 496.26, M. Buiria Josep, 8 bis, rue Ramon Lull, Perpignan (Pyr-Ori)

Administració

Freguem a tots els companys que, per tal de regularitzar la marxa del nostre Butlletí, vulguin enviar-nos el més aviat possible la liquidació dels numeros rebuts.

Activitat del Moviment Socialista de Catalunya

Orleans

Organitzada per aquesta Delegació local el diumenge 2 del corrent tingué lloc una Conferència a càrrec del company Joan Quer. El títol de la mateixa, « Finalitat del Moviment Socialista de Catalunya », va permetre al nostre amic de fer una clara i documentada exposició que, durant una hora, acaparà intensament l'atenció dels assistents.

Posant de relleu els canvis operats en els grups de bel·ligerants d'ambdues guerres, demostrà com aquestes no son mai únicament ideològiques sino econòmiques.

Féu remarcar el canvi operat en les reaccions dels pobles a la sortida de la guerra. Mentre en la del 14-18 les reaccions foren violentes a tot arreu, després de la darrera, veiem com els pobles malden per tal d'aconseguir un arranjamnt pacífic dels problemes que la mateixa deixa plantejats.

Referint-se netament al plet hispanic, féu un estudi profundit de les possibilitats que ens resten per a assolir els nostres objectius. És imprescindible, digué, que l'unio dels socialistes a Catalunya, en un sol i veritable partit socialista, sigui un fet, i que aquest marxí colze a colze i en complet acord amb el socialisme peninsular. D'aquesta forma obtindrem que el Socialisme sigui l'eix a l'entorn del qual giri tota la vida de la Península.

El company Quer acabà la seva dissertació amb una vibrant crida a la classe treballadora per a que, sense perdre temps, vingui a engrossir els rengles del Socialisme, ja que únicament aquest pot treure la humanitat del pou de misèria i de dolor on l'han abocat segles de dominació capitalista.

A l'acabament de l'acte fou feta, amb remarcable éxit, una col·lecta per a « Endavant ».

Després de la constitució del Govern Provisional de la República

La proxima reunio de les Corts espanyoles

Nova-York. — El Cap del Govern de la República espanyola i el ministre d'Afers Estrangers, senyors Giral i Fernando de los Rios, han visitat la Cambra de Diputats de Mèxic, on probablement serà celebrada la sessio de Corts del dia 12 del corrent.

Com ja és sabut, en aqueixa sessio serà ratificada la confiança al Govern format pel senyor Giral.

El tresor de la Republica

La part del tresor de la Republica que arriba a Mèxic, fou depositat en un banc de la capital sota la custodia del govern mexicà. Constituit el govern del senyor Giral, el govern del president Avila Camacho ha posat el tresor a la disposicio del govern legitim d'Espanya. El ministre d'Instruccio Publica, senyor Santalo, s'ha fet càrrec d'una primera entrega de 1.500.060 dollars.

El Govern espanyol serà aviat a França o a Tanger

Segons un telegrama de Mèxic a l'Associated Press, el senyor Giral i els seus col·laboradors tenen la intencio d'instal·lar-se a França o a Tanger.

La campanya pels 1.000 subscriptors d'«Endavant», ha assolit, en un breu termini, l'èxit més esclatant.

Francese Massanes, de Paris, clou la llista dels primers del subscriptors.

Amb aquest fet, obrim la nova campanya pels

2.000 subscriptors d'«Endavant».

Per a cooperar en l'èxit d'aquesta nova campanya, tots els militants i simpatitzants del Moviment Socialista de Catalunya, han de posar-se a prova

Pels 2.000 subscriptors

Nota pregada

El senyor F. Solé Jordana ens prega d'informar els nostres lectors de l'edicio d'una efígie del segon President de Catalunya, Lluís Companys, en ocaio del cinqué aniversari de la seva mort.

El document, teixit en un tapis de seda, està curosament confeccionat des del punt de vista tècnic i es digne d'elogi.

El preu de l'exemplar és de 150 frs i les comandes han d'anar adreçades al senyor F. Solé Jordana, rue de la Pompe, a Saint-Bauzille-de-Putois, (Hérault).

La victoria dels socialistes a França

PER tal que serveixi d'informacio als nostres companys de Catalunya i els animi aquesta nova victoria del socialisme que, correlativament a la d'Anglaterra, s'ha produït a França, publicuem unes notes de *France au Combat*, que, millor que nosaltres, seveixen de començari imparcial:

Els vencedors

El partit socialista és, incontestablement, el gran vencedor de l'escrutini de diumenge. Ha doblat ja la seva força i, més encara, el nombre dels llocs, i hom pot creure que l'empat li permetrà de donar més importància a la seva victoria.

Cal reconèixer que el partit socialista ha meregut el seu èxit. Després de la seva reconstitucio, ha fet un esforç enèrgic de rejuveniment i de depuracio. El partit ha presentat el seu programa i porta a cap la seva campanya electoral d'una manera clara i dreturera amb la seva propia personalitat, sense enfangar-se en les petites mantobres d'entre-bastidors i en les polemiques mesquines en les quals els seus adversaris haurien volgut menar-lo.

Davant els greus problemes de l'hora, sia en el domini de les realitzacions socials, en el de la reforma constitucional o bé en el de les relacions internacionals, el partit socialista ha donat prova d'una lucidear i d'una voluntat constructiva que el situen en el primer pla de les forces politiqueres capaces de rejuvenir i d'organitzar la democràcia francesa.

La reoulada dels republicans d'esquerra (radicaux)

Antany, les eleccions cantonals (eleccions provincials), eren el plat fort del partit radical (republicans d'esquerra), car aquest partit sabia menar amb mà destra la politica de cercle. Per això la seva derrota és altament significativa.

Aquest partit que, durant llarg temps, ha estat l'àrbitre omnipotent de la Republica, coneix avui la desafectacio de la seva clientela habitual. En una França que cerca els corriols que menen a la cosa nova, ha restat massa lligat a les velles formulees anodines de la politica oportunista, als programes envellitissims d'una democràcia sense muscles i sense audàcia. Aquest partit ha reprès el seu vell personal de politicos cansats. Adhuc aquells la insuficiència i la ceguesa dels quals han costat tan cars al país. Com podia esperar que les masses d'avui poguessin renovar-li llur confiança?

I encara més des del moment en què s'ha presentat als electors en una situacio paradoxal: alliat al partit comunista (que ha considerat sempre els radicals com a «reaccionaris») i del qual el separa, al mateix temps, la doctrina i la tradicio. Aquesta barreja de carn i de peix no podia sino desorientar l'elector.

Els radicals sofreixen, avui, les conseqüències de llur politica confusa i obstinada. Llur aliança híbrida amb l'extrema esquerra no ha bastat per a disfressar llur veritable natura, paresosa, conservadora i mantobrista.

La desfeta de la dreta

Els moderats s'han esfondrat. Després del resultat de les eleccions municipals, era d'esperar. Adhuc en llurs feudes tradicionals, sofreixen cops durissims.

La dreta, així com els radicals, ha restat a les seves posicions. Hom diria que no ha après res i que la guerra i els grans trastorns dels darrers anys han passat damunt d'ella com l'aigua passa damunt del marbre. En el drama del nostre temps, no ha vist sino petites qüestions d'ordre electoral o ministerial. El seu programa és d'una pobresa desconcertant i el seu instint de conservacio no s'ha adaptat tan sols a les necessitats vitals del moment. I, encara, pot dir-se que els seus quadres politicos son inexistents. Llevat de Louis Marin, els seus caps actuals manquen de prestigi i d'envergadura.

La dreta ha comprès, segurament, que cal quelcom més que l'odi envers la democràcia i la tirada per les idees prehistòriques per a barrar el camí al dinamisme i a la fe de les masses populars.

Amb motiu del millorament de la presentacio d'«Endavant», ço que comporta un augment considerable de despeses que tots els nostres llegidors sabran considerar, indiquem a continuacio les condicions de subscripcio a partir del proper numero 14.

	Un exemplar :	5 fr.
Subscripcio de	10	60 »
	20	120 »

Per Catalunya,
Per la Llibertat,
Pel Socialisme,
adheriu-vos al
**Moviment
Socialista
de Catalunya**

En la setmana del 6 d'Octubre, en la mateixa nit de la lluita, el distíngu més essencial del nostre poble fou el neguit, aquell sentiment de trobar-se deseparat, contra l'escomesa de les dretes que no eren altra cosa que una avançada disfressada del feixisme. No s'anava, com es volgué fer creure, contra uns grups de rebels que s'alçaven a Catalunya i a Asturies, s'anava contra la República i les tímides llibertats que aquesta havia aportat a la Península Ibèrica, deixant de banda Pórtugal. S'anà a la lluita per grups isolats, sense cohesió, i el que és més doloros, amb l'absència d'efectius representatius d'una de les parts més importants i avançades del nostre poble. Es tenia el neguit de la inseguretat, de sentir-se en el buit, d'avançar per un lloc sense camí, sembrat de trampes i rodejat d'estimbadets. I el

d'agrupar-nos, de fer la pinya, com a defensa contra l'escomesa; de demostrar que som un poble amb tots els drets si volem que arribi un moment en que se'ns escolti. El mal està en que les grans potències pateixen d'unes sorderes especials, com aquella de la dita castellana. La desolació de veure'ns abandonats pot servir per a unificar-nos, si és que tenim plena consciència dels nostres drets. I això la nostra massa ho té. ho respira sense adonar-se'n. El mal està en certs dirigents — no diré tots — que se n'aprofiten per a jugar-hi d'una manera indigna i per a servir els seus interessos particulars, quan més, els de clan en que converteixen els partits respectius. I d'això, d'aquesta baixa lluita política interior en neix el neguit més nociu que, poc a poc, va emmetzinant-nos. Es juga amb el poble, sense cap

Tot caminant

Ataquem ?

per Enric BRUFAU

MAI no s'hauria d'atacar despietadament i, en canvi, potser s'hauria d'atacar sempre. L'atac és una manifestació de força propulsiva, i el progrés, per exemple, no és altra cosa que guanys que s'obtenen com a conseqüència d'un atac general, dut a terme per les forces de la Humanitat, contra les tàpies que voldrien barrar els camins que menen a estadis superiors. Mai, però, no s'hauria d'atacar despietadament. L'atac cal conduir-lo amb elegància, amb ètica, si voleu, i d'aquesta manera, quan cal, es pot atacar tothom que s'ho mereixi, per allò que sigui, sense mirar desmesuradament el càrrec que ocupa i representa.

Posem per cas el senyor President de la Generalitat; el d'ahir, el d'avui, el de demà, o sigui, fem un simulacre d'atac a la més alta gerarquia de Catalunya i, per a fer-ho, admetem per un moment que ha comès els errors següents: 1er. Que ha constituït un Govern que no respon a la voluntat de la majoria dels catalans; que entre els homes que hi prenen part n'hi ha un tan impopular i tan desprestigiat i amb condicions tan minses que trenca el mèrit del conjunt i ens predisposa a dubtar de la seva capacitat creadora. 2on. Que no hagi tingut en compte per a res el moment polític internacional, el qual, si més no, requereix la formació d'un govern eminentment democràtic sense representants de partits subjectes a disciplines foranes o bé integrat únicament per personalitat efectiva i valua moral i intel·lectual. 3er. Que hagi procedit, en un cas de tanta transcendència, sense sospesar les conseqüències que en poden resultar, sobretot ignorant la nostra posició geogràfica, factor determinant, i que no s'ha d'oblidar si no volem desentonar en el concert polític internacional.

I bé; si ho hagués fet així, nosaltres l'atacaríem acusant-lo d'haver comès tot aquest grapat d'errors, i si no ho fem és perquè tenim la convicció que les decisions polítiques preses o l'exili no són definitives: és a dir que no podem concedir una gran importància a les combinacions governamentals presents, subjectes, pel que es veu, al desig de dos ex-consellers de salvar-se del naufragi.

EL NEGUIT

per Ambrosi CARRION

neguit es convertí en desesperació en veure que en les nostres mateixes rengleres, hi havia la traïció conscient, o inconscient, que acabà de precipitar la desfeta.

I després del bienni negre, entre les eleccions i el dinou de Juliol, el neguit seguí corcant-nos l'esperit. Malgrat el triomf assolit, l'amenaça persistia, ruda, amagada, venint de fora, i entremig de nosaltres. I el triomf d'aquesta data, junta com a conseqüència, no el neguit sino l'angoixa d'haver començat una guerra civil.

El nostre poble ha viscut, doncs, i viu sotmès a aquesta mena de tortura continua. Pensad en els anys de la guerra pels que vivim en l'exili i en els anys de dictadura franquista pels que han restat a Catalunya i a Espanya, i penseu, també, que malgrat la victòria de les democràcies, el neguit no ha acabat per a nosaltres sino que ha crescut convertint-se en un turment de totes les nits.

D'aquest estat de disposició i d'angunia, la culpa, naturalment, no és tota nostra. Una gran part, ens és aliena, o sigui aquella que no depèn de nosaltres i es producte de l'actuació de les grans potències vencedores del conflicte, i que no es preocupen de nosaltres, o els servim, espanyols i catalans, com a camp de lluita d'interessos materials que no tenen res a veure amb la llibertat ni la democràcia, però si amb el capitalisme. Perquè no cal oblidar que si la guerra s'ha fet amb la sang i el treball dels pobles, de les masses que son la veritable democràcia, la victòria l'administren i se la disputen a mossegades el capitalisme liberal i d'estat empenyant uns governants que es diuen o es veuen representants dels interessos dels més. Ves qui es recorda avui d'aquelles promeses enlluernadores: Carta de l'Atlàntic, Conferència de la Itàlia i de Tèrnes — no parlem de la de Berlín — que havien de portar la pau i la justícia a tots els pobles del món, fins als més petits, i, en aquest cas a Catalunya.

Vet aci una de les causes que fan persistent el nostre neguit. Però contra elles, hi ha la reacció

consciència, es juga amb el seu dolor, amb la seva misèria i s'escup damunt dels seus ideals. Es posa per un llarg temps una gran esperança en un home que pels ideals que havia manifestat i per la línia recta i clara de la seva actuació, havia despertat totes les esperances. I el veiem caure, fracassat, davant d'una maniobra política, bruta, i el que encara és pitjor, acceptant un lloc secundari allà on se'l volia com a cap i guia. S'anirà, després de mesos de lluita, a formar un govern que no té en realitat més representació que la personal dels homes que l'integren i que no és altra cosa que una fórmula de govern presidencialista, contrari a totes les essències democràtiques, i que, una vegada format, dona la impressió de no existent. La fetor de cadavre emmetzina l'aire que es respira. I així, el neguit, persisteix, s'acreix cada dia, portant únicament voltes a resultats la decepció i la desesperança.

Tot plegat, vella política, tàctiques, més que arnades, podrides. No hi ha dret a jugar amb tot un poble que es debat, a l'exili o en l'opressió franquista, o lluita esterilment, per obra i gràcia d'aquestes actuacions, en els fronts de resistència. D'anys i més anys sabem que manca una ètica política col·lectiva, però en lloc de crear-la, es persisteix en la vella trajectòria que ens ha arrossegat de fracàs en fracàs. O els que es tenen per dirigents abandonen aquestes velles tàctiques, o s'haurà de cercar la manera d'eliminar-los, si es vol arribar a aconseguir quelcom just o positiu. La marrièria no pot ésser ni un mitjà ni una condició. I tampoc la flaqueja d'esperit, la claudicació davant dels gobats i els tèrbols. Que tot això només té que donar tortides. O s'acabarà amb el nostre poble, o bé el neguit constant a què se'l té sotmès d'anys i anys per obra i gràcia d'uns conductors de partit, es convertirà en una follia col·lectiva, que acabarà amb ells. Que no diguin ara que som ingovernables, quan realment no som altra cosa que ingovernats, i si encara, els resta un sentiment de responsabilitat, caldrà que meditin com llur persistència inconscient, de mantenir l'angoixa, pot, en transformar-la en follia, acabar no solament amb ells, com deien, sino acabar amb Catalunya.

Darrera hora

La C. N. T. participa en el nou Govern Provisional de la República.

S'ha donat els noms d'Horacio Prieto, per a la cartera d'Obres Públiques, i Leibar, Ministre sense cartera.